

The Holy See

VELIKONOČNA VIGILIJA HOMILIJA SVETEGA OČETA FRANČIŠKA *Vatikanska bazilika*

Velika sobota, 20. aprila 2019 [\[Multimedia\]](#)

1. Žene nesejo dišave h grobu, vendar se bojijo, da bo njihova pot zaman, saj velik kamen zapira vhod v grob. Pot tistih žena je tudi naša pot; podobna je poti rešenja, ki smo jo podoživeli ta večer. Zdi se, da se bo na njej vse raztreščilo ob kamen: lepota stvarstva nasproti tragediji greha; osvoboditev iz suženjstva nasproti nezvestobi zavezi; obljube prerokov nasproti žalostni ravnodušnosti ljudstva. Tako je tudi v zgodovini Cerkve ter v zgodovini vsakega izmed nas: zdi se, da storjeni koraki nikoli ne dosežejo cilja. Tako se lahko prikrade ideja, da je razočaranje upanja temni zakon življenja.

Vendar pa danes odkrijemo, da naša pot ni zaman, da ne udari ob kamen, ki je pred grobom. En stavek pretrese žene in spremeni zgodovino: »Zakaj iščete živega med mrtvimi?« (Lk 24,5); zakaj mislite, da je vse brez smisla, da nihče ne more odvaliti vaših kamnov? Zakaj popuščate sprijaznenosti ali neuspehu? Velika noč, bratje in sestre je praznik odstranjevanja kamnov. Bog odstranjuje najtrše kamne, na katerih se lomijo upanja in pričakovanja: smrt, greh, strah, posvetnost. Človeška zgodovina se ne konča pri kamnu pred grobom, saj danes odkrije »živi kamen« (glej 1Pt 2,4): vstalega Jezusa. Mi, kot Cerkev, smo sezidani na Njem in tudi takrat, ko izgubimo pogum, ko smo skušani, da bi vse sodili na podlagi naših neuspehov, On pride, da bi stvari naredil nove, da bi postavil na glavo naša razočaranja. Vsakdo je ta večer poklican ponovno najti v Živečem tistega, ki s srca odstranjuje najtežje kamne. Predvsem se vprašajmo: *kateri je moj kamen, ki ga je potrebno odvaliti, kako se imenuje ta kamen?*

Pogosto je kamen, ki preprečuje upanje, *kamen nezaupanja*. Ko se da prostor ideji, da gre vse narobe in da slabemu nikoli ni konca, se vdamo in verjamemo, da je smrt močnejša od življenja ter postanemo cinični in posmehljivi, prinašalci nezdrave malodušnosti. Kamen na kamen gradimo znotraj nas spomenik nezadovoljstvu, *grob upanja*. S tem, ko se pritožujemo nad življenjem, storimo, da življenje postane odvisno od pritoževanj in duhovno bolno. Tako se prikrade neke vrste *psihologija groba*: vsaka stvar se konča tam, brez upanja, da bi odšla od tam živa. Vendar pa je tukaj grajajoče vprašanje velike noči: *Zakaj iščete živega med mrtvimi?* Gospod ne prebiva v sprijaznenosti. Vstal je, ni ga tam; ne išči ga tam, kjer ga ne boš nikoli našel: ni Bog mrtvih, ampak

živih (glej Mt 22,32). Ne pokoplji upanja!

Obstaja še drug kamen, ki pogosto zapečati srce: *kamen greha*. Greh zavaja, obljublja lahke in takojšnje stvari, blaginjo in uspeh, vendar pa potem v notranjosti pušča osamljenost in smrt. Greh je iskati življenje med mrtvimi, smisel življenja v stvareh, ki minejo. *Zakaj iščete živega med mrtvimi?* Zakaj se ne odločiš pustiti tistega greha, ki kakor kamen pri vhodu srca preprečuje božanski luči, da bi vstopila? Zakaj pred lesketajočim se bliščem denarja, kariere, ošabnosti in užitkov ne daš prednosti Jezusu, resnični luči (glej Jn 1,9)? Zakaj ne rečeš posvetnim nečimrnostim, da ne živiš zanje, ampak za Gospoda življenja?

2. Vrnimo se k ženam, ki gredo k Jezusovemu grobu. Pred odvaljenim kamnom so osuple; evangelij pravi, da so se, ko so zagledale angela, »prestrašile« in »povesile obraz k tlom« (Lk 24,5). Nimajo poguma, da bi dvignile pogled. Kolikokrat se zgodi tudi nam: raje ostajamo zabubljeni v svoje omejenosti, se zatekamo v svoje strahove. To je nenavadno: zakaj to počnemo? Pogosto zato, ker smo v zaprtosti in žalosti protagonisti mi, saj je lažje ostati sami v temnih sobah srca, kot pa da bi se odprli Gospodu. In vendar je le On tisti, ki ponovno dvigne. Neka pesnica je zapisala: »Nikoli ne spoznamo svoje veličine, dokler nismo poklicani, da bi vstali« (E. Dickinson, *We never know how high we are*). Gospod nas kliče, naj se dvignemo, naj ponovno vstanemo na njegovo Besedo, naj gledamo kvišku in verujemo, da smo ustvarjeni za Nebo, ne za zemljo; za višave življenja, ne za nižave smrti: *Zakaj iščete živega med mrtvimi?*

Bog želi, naj gledamo na življenje tako, kot ga gleda On, ki vedno v vsakem izmed nas vidi srčko lepote, ki ne more biti odstranjena. V grehu vidi otroke, ki jih je potrebno ponovno dvigniti; v smrti brate, ki jih je potrebno obuditi; v potrnosti srca, ki jih je potrebno potolažiti. Ne boj se, torej: Gospod ljubi to tvoje življenje, tudi takrat, ko se ga ti bojiš gledati in vzeti v roke. Na veliko noč ti kaže, kako ga ljubi: do te mere, da ga prehodi v celoti, da izkusi tesnobo, zapuščenost, smrt in pekel, zato, da bi od tam izstopil zmagovit in ti dejal: »Nisi sam, zaupaj vame!«

Jezus je strokovnjak v preoblikovanju naših smrti v življenje, naših žalovanj v rajanje (glej Ps 30,12): z Njim moremo tudi mi uresničiti pasho, to je prehod: prehod od zaprtosti k občestvu, od potrnosti k tolažbi, od strahu k zaupanju. Ne ostanimo prestrašeni, s pogledom, uprtim v tla, glejmo vstalega Jezusa: njegov pogled nam vliva upanje, saj nam pravi, da smo vedno ljubljene in da ne glede na to, kaj vse lahko ušpičimo, se njegova ljubezen ne spremeni. To je neizpodbitna življenjska gotovost: njegova ljubezen se ne spremeni. Vprašajmo se: *kam gledam v življenju?* Ali zrem nagrobna okolja ali iščem Živega?

3. *Zakaj iščete živega med mrtvimi?* Žene prisluhnejo povabilu angelov, ki dodata: »Spomnite se, kako vam je govoril, ko je bil še v Galileji« (Lk 24,6). Tiste žene so pozabile na upanje, ker se niso spominjale Jezusovih besed, njegovega klica, ki se je zgodil v Galileji. Ker so izgubile živ spomin na Jezusa, so še naprej gledale grob. Vera mora iti ponovno v Galilejo, poživiti prvo ljubezen z Jezusom, njegov klic: *ponovno se je spomniti* (ri-cordare), oziroma dobesedno, *s srcem se vrniti k*

Njemu. Vrniti se k živi ljubezni z Gospodom je bistveno, saj imamo sicer muzejsko vero, ne pa velikonočne vere. Vendar pa Jezus ni osebnost iz preteklosti, je živa Oseba danes; ne spozna se ga v zgodovinskih knjigah, sreča se ga v življenju. Danes se spomnimo, kdaj nas je Jezus poklical, kdaj je premagal naše temine, upiranja, grehe, kako se je dotaknil našega srca s svojo Besedo. Bratje in sestre, vrnimo se v Galilejo.

Žene so, ko so se spomnile Jezusa, zapustile grob. Velika noč nas uči, da se vernik na pokopališču ustavi malo časa, saj je poklican, da bi šel Živemu naproti. Vprašajmo se: *v katero smer hodim v svojem življenju?* Včasih smo usmerjeni vedno in samo k našim težavam, ki jih nikoli ne manjka, in gremo h Gospodu le zato, da bi nam pomagal. Vendar pa so tako naše potrebe tiste, ki nas usmerjajo, in ne Jezus. In vedno gre za iskanje Živega med mrtvimi. Kolikokrat se po tem, ko smo srečali Gospoda, vrnemo med mrtve, se vrtimo okrog samih sebe, pogrevamo obžalovanja, kesanje, rane in nezadovoljstva, ne da bi dopustili, da bi nas Vstali spremenil. Dragi bratje in sestre, dajmo Živemu glavni prostor v življenju. Prosimo za milost, da se ne bi pustili nositi toku, morju problemov; da se ne bi lomili ob kamnih greha in čereh nezaupanja in strahu. Iščimo Njega, pustimo se mu iskati, iščimo Njega v vsem in pred vsem. In z Njim bomo vstali.